

zení těchto otázek jest rozhodným úmysl, v němž byla výpověď učiněna. S těchto hledisek měl nalézací soud vycházeti i v souzeném případě; měl se obíratí skutkovou otázkou, oč obžalovaným Bedřichu V-ovi, Tomáši V-ovi, Františku Š-ovi a Stanislavu K-ovi při každé jednotlivé jejich výpovědi šlo, zda chtěli nepravdivými údaji pomoci sobě či Rudolfu Č-ovi, zakrýti svou vinu či zmírniti vinu Č-ovu, a zda a nakolik jejich formálně svědecké výpovědi byly vpravdě zodpovídáním se vinníků. V této příčině bylo i uvážiti svědeckou výpověď Růženy V-ové, podle níž ji obžalovaný Rudolf Č. vyzval, by k němu do obchodu poslala své bratry Bedřicha a Tomáše, že potřebuje něco s nimi mluvit, že se musejí hájit, kdyby mluvili pravdu že by byli zavřeni, dále výpověď obžalovaného Františka Š-e, že Č. říkal jemu (Š-ovi), Tomáši V-ovi a Bedřichu V-ovi, by u soudu udali, že je nenaváděl, by k němu nosili obilí a že k němu nic nenosili, a že by byli zavřeni, kdyby řekli pravdu, jakož i obdobný údaj obžalovaného Stanislava K-a, že mu Č. hrozil, že, bude-li mluvit pravdu, bude sám (t. j. K.) zavřen. Pro nedostatek skutkových zjištění v těchto směrech není dosud zjištěnými skutečnostmi naplněna skutková podstata zločinu podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., jímž byli uznáni vinnými první čtyři obžalovaní. Výrok o jejich vině spočívá na nesprávném použití zákona v neprospěch obžalovaných a je zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Podle § 290 tr. ř. bylo proto z moci úřední postupovati tak, jako kdyby dotčený hmotněprávní důvod zmatečnosti byl uplatňován, a zrušiti rozsudek nalézacího soudu ve výroku o vině, týkajícím se těchto čtyř obžalovaných. Totéž muselo se však státi i co do výroku, odsuzujícího obžalovaného Rudolfa Č-a pro spoluvinu na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. (odst. A, 2 rozsudkového výroku), neboť, kdyby nalézací soud došel k přesvědčení, že u prvních čtyř obžalovaných nešlo o svědecké výpovědi, nýbrž o obhajobu vinníků ve formě svědectví, nešlo by ani u Rudolfa Č-a o spoluvinu na zločinu podvodu, spáchaném křivým svědectvím, nýbrž jen o domluvu pachatele trestného činu se spoluvinníky, kteří se s ním dopustili činu, o němž byli, ovšem ve formě svědeckého výslechu, soudem slyšeni.

Čís. 3944.

O místo (nepřehledné), pro něž § 46 nař. čís. 81/1910 stanoví nejvyšší přípustnou rychlost 6 km za hodinu, jde i v případě, kde jedna ulice druhou neprotíná, nýbrž jen do ní ústí.

(Rozh. ze dne 23. září 1930, Zm I 825/29).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. října 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že nešlo vůbec »o křižovatku« v obvyklém slova smyslu, jelikož prý v místě úrazu není křižování dvou ulic, ana tam jen ústí Budečská ulice do Primátorské třídy. Avšak, nehledíc k tomu, že podle plánu ulice Budečská na druhé straně Primátorské třídy pokračuje, třebaže ne rovně a přímo, neobstojí ona námitka před úvahou, že § 46 nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. stanoví jako nejvyšší přípustnou rychlost 6 km za hodinu pro místa, kde silnici nelze přehlédnouti, jako zejména na křižovatkách atd., a že o takové, alespoň z jedné strany nepřehledné místo jde i v případě, kde jedna ulice druhou neprotíná, nýbrž jen do ní ústí. Nelze proto soudu vytknouti právní omyl, vidí-li trestuhodnou nedbalost stěžovatele v tom, že jel na osudném místě rychlostí značně vyšší než 6 km za hodinu.

Čís. 3945.

V rámci výkonu svého úřadu má soudce právo vykonávati kritiku jednání, postupů a příběhů, která by jinak, kdyby k ní nedošlo právě za těchto okolností, byla trestná.

Soudce jest za své výroky pronesené za výkonu svého soudcovského úřadu zodpověden jen, vybočují-li z rámce soudcovské kritiky a jeví se jako svévolné urážky.

Odvolací soud není oprávněn (§ 470 tr. ř.), by se beze změny v řízení průvodním uchýlil od skutkového zjištění prvního soudu, a nesrovnává se se zákonem (zásada ústnosti a bezprostřednosti), když odvolací soud bez opakování nebo doplnění důkazů dospívá k odchýlnému přesvědčení o skutkových okolnostech.

Zamítnutí nabídnutého důkazu porušením zásady § 3 tr. ř. nesrovnává se se zákonem (§ 33 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 25. září 1930, Zm I 358/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v České Lípě ze dne 25. února 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák., byl porušen zákon v ustanoveních § 470 tr. ř., § 3 tr. ř. a § 488 tr. zák.; rozsudek ten se zrušuje a věc se odkazuje krajskému jako odvolacímu soudu v České Lípě k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v České Lípě ze dne 22. listopadu 1928 byl obžalovaný vicepresident krajského soudu zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek podle § 488 tr. zák., jehož se podle tvrzení soukromého obžalobce dopustil tím, že dne 30. března 1928 při odvolacím přelíčení Dr K-ovi řekl: »Sie haben nicht den Mut, es vor dem Senate aufrecht zu erhalten«. Podle rozsudkových důvodů vzal soud za prokázaný tento děj: Dne 30. března 1928 konalo se líčení